

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. Перник , 05.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и седми януари, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА Р. ДАСКАЛОВА
Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ
РОМАН Т. НИКОЛОВ

като разглежда докладваното от КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ Въззивно гражданско
дело № 20201700500665 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

Образувано е по жалба от Софийски окръжен съд против Решение № 979/22.07.2020 г. по гр. д. № 4/2020 г. на РС - Перник, в частта за осъждане на жалбоподателя-ответник да заплати на всеки един от ищите К.А. и М.А. сумата от по 1000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди в резултат на забавено правосъдие във връзка с въззивните производства по гр. д. №613/2010г. по описа на РС- гр. С., което е установено с Конст. протокол от *** г. на Инсп. към ВСС, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 28.09.2018г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от по 100 лв. –разноски и 10 лв. – такса по делото. В жалбата по подробни доводи се поддържа, че не са налице кумулативно дадените предпоставки за отговорност на въззивния съд по чл. 2б, ал. 1 и 2 от ЗОДОВ, защото делото пред въззивния съд не е протекло в нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, [§ 1 от Конвенцията](#), респ. не е налице каузалитет между актовете на въззивния съд и твърдените от ищите морални вреди. Оспорва и размера на присъденото обезщетение като завишен и несъответстващ на принципа на справедливост по [чл. 52 ЗЗД](#), и твърдените от ищите морални вреди. Иска се отмяна на решението в обжалваната част от въззивната инстанция и отхвърляне изцяло на исковете, евентуално - намаляване на присъдените обезщетения.

Против Решение № 979/22.07.2020 г. по гр. д. № 4/2020 г. на РС - Перник е постъпила и въззивна жалба от РС- С., в частта за осъждане на жалбоподателя-ответник да заплати на всеки един от ищите К.А. и М.А. сумата от по 2000 лв. - обезщетение за неим. вреди от забавено правосъдие при разглеждане и решаване на гр. д. №613/2010г. на РС- гр. С., което е установено с Конст. протокол от *** г. на Инсп. към ВСС; сумата от по 1000 лв. - обезщетение за имущ. вреди от забавено правосъдие при разглеждане и решаване на гр. д. №613/2010г. на РС- гр. С., изразяващи се в неправомерно заплатена държавна такса, ведно със законната лихва върху сумите от исковата молба- 28.09.2018г. до окончателното изплащане, както и сумата от по 300 лв. –разноски и 10 лв. – такса по делото. По изложени в жалбата подробни доводи се поддържа, че РС не е обсъдил доводите и възраженията на ответника; ответниците са осъдени поотделно да заплатят на ищите различни обезщетения за едни и същи неим. вреди в противоречие на чл. 4, ал. 2 ЗОДОВ. РС не е обсъдил док. по делото, че в период на висиящността на гр. д. №613/2010г. на РС- С. негативните изживявания на ищите са породени от обстоятелства, сред които продължителността на производството по това дело е заемала място, което не може да се определи като значително. Не са налице кумулативно дадените предпоставки за отговорност на РС- С. по чл. 2б, ал. 1 и 2 от ЗОДОВ, защото делото пред РС- С. не е протекло в нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, респ. не е налице каузалитет между актовете на съда и твърдените от ищите морални вреди. Забавянето в първоинстанционното производство се дължи основно на обратните икове, които не са били приети за разглеждане, но по жалба на наследодателя на ищите СОС първоначално е разпоредил разглеждането им, а впоследствие е обезсилил решението в тази му част. Оспорва неим. вреди на ищите да са настъпили от разглеждането на обратните икове, доколкото резултатът по делото е свързан с отхвърляне като неоснователни на главните икове. Исковите за имущ. вреди са изцяло неоснователни, тъй като ДТ по обратните икове е длъжимо платена на правно основание и задължението за внасянето ѝ не е обусловено от последващата продължителност на производството и не подлежи на връщане поради недопустимост на иска. Претърпените от ищите вреди са следствие от предявяването и поддържането на недопустими икове. Оспорва и размера на присъденото обезщетение за неим. вреди като завишен и несъответстващ на принципа на справедливост по [чл. 52 ЗЗД](#), и твърдените от ищите морални вреди. Иска се отмяна на решението в обжалваната част от въззивната инстанция и отхвърляне изцяло на исковите, евентуално - намаляване на присъдените обезщетения.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемите-ищци не са подали отговори на жалбите.

Прокуратурата на Република България, чрез прокурор Бисер Ковачки от Окръжна прокуратура – Перник изразява становище, че присъденият размер на обезщетенията е прекомерен и не съответства на претърпените морални вреди, дори и да се приеме, че подобни са настъпили, поради което размерът на обезщетението следва да се намали.

Пернишкият окръжен съд намира, при извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК

служебна проверка, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Съдът относно правилността на обжалваното решение, с оглед предмета на спора, очертан от въззивната жалба, доказателствата по делото и доводите на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

Пред настоящата инстанция не са спорни установените по делото факти, че гр.д. № 613/2010 г. на РС - С. е образувано на 12.07.2010г. по предявени от И. М. И., като ЕТ „Метал- И. М." срещу Т. Ц. А. като ЕТ „Т. А.-МАКАТИ" частичен иск по чл. 79 ЗЗД за реално изпълнение на дължима по сключен между страните договор за продажба парична сума от 10 000 лева, като част от пълната дължима от купувача- ответник сума по договора от 51078,58 лева, и по чл. 86 ЗЗД за законна лихва върху главницата от 10.01.2008 г. до 22.03.2010г., като частичен иск за сумата от 1000 лева от общо дължимите 15265,75 лева. ответникът е поискал привличане и е предявил обратен иск срещу третото лице Общ. Б. С. по чл. 79 от ЗЗД за реално изпълнение на дължима по сключен между него и Общ. Б. С. договор за възлагане на обществена поръчка за доставка сума от 25000 лева, част от пълната дължима от ответника по обратния иск сума по договора от 410 244,80 лева и иск по чл. 86 ЗЗД за законна лихва от 09.10.2007 г. до 17.06.2010г., като частичен иск за сумата от 25000 лева от общо дължимите на това основание 147961,67 лева.

С опр. от 14.07.2010 г., съдът отхвърлил искането за привличане като подпомагаща страна в процеса на Общ. Б. С. и за приемане за съвместно разглеждане на обратния иск срещу третото лице, поради липса на правен интерес, и насрочил първо о.с.з. за 30.09.2010г. Опр. от 14.07.2010 г. е обжалвано пред Окръжен съд – С., който получил частната жалба след администрирането ѝ на 18.10.2010 г. и образувал ч.гр.д. №918/2010 г., по което с определение №467/19.10.2010 г. Окр. съд -С. отменил определението от 14.07.2010г. по гр.д. №613/2010г. на РС -С., с което е отхвърлена молбата на ответника за привличане на трето лице в процеса и е отказано да бъде приет за общо разглеждане обратния иск на ответника срещу третото лице, и върнал делото на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Районен съд - С. получил делото на 25.10.2010 г. и с опр. от 01.11.2010 г. съдът е отменил определението си за насрочване на открито съдебно заседание по делото, конституирал Общ. Б. С. като трето лице - помагач в производството, оставил исковата молба, с която е предявен обратния иск без движение и указал на ищеца да представи доказателства за внесена държавна такса. Нередовностите в исковата молба са отстранени на 15.11.2010 г. и на същата дата тя е изпратена на ответника по обратния иск за отговор. Община Б. С. е подала отговор на исковата молба на 27.12.2010 г., а с опр. от 12.01.2011 г. по реда на чл. 140 от ГПК, съдът е насрочил о.с.з. по делото за 24.02.2011г. С опр. от 24.02.2011г. съдът е спрял производството по делото на основание чл. 229, ал. 1, т. 2 от ГПК, поради смъртта на ответника Ти. А. и е задължил ищеца да посочи правоприемниците на починалата страна и техните адреси. С допълнителна молба от 18.03.2011г. ищецът е

изпълнил указанията и с опр.от 23.03.2011г. съдът е възобновил производството по делото и е конституирал като ответници К.А., И. А. и М.А. като правоприемници на Т. А. и е разпоредил преписи от исковата молба да се изпратят на новите ответници. На 03.05.2011г. ответниците К.А. и М.А. са подали отговор на исковата молба, който не е подписан, като този недостатък е отстранен с допълнителен отговор, подаден по делото на 11.05.2011г. С разпореждане в закрито заседание на 06.06.2011г. съдът насрочил о.с.з. по делото за 07.07.2011г. Съдебното заседание на 07.07.2011 г. е отложено за извършване на съдебно-счетоводна експертиза с оглед установяване на точния размер на предявените искове и за събиране на допълнителни писмени и гласни доказателства, а следващото заседание на 20.10.2011 г. за допълване на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза и за събиране на допълнителни писмени доказателства. Съдебното заседание на 15.12.2011 г. е отложено, тъй като ответникът по обратния иск Общ. Б. С. не е изпратила представител за участие в заседанието, като не е внесла депозит за изготвяне на допуснатата в предходното заседание допълнителна съдебно-счетоводна експертиза и не е представил писмените доказателства, чието събиране е допуснато по нейно искане. В заседанието на 26.01.2012 г. съдът е приключил с разглеждането на делото и обявил, че ще се произнесе с решение в законоустановения срок. С Решение №125/22.04 2013 г. по гр.д. №613/2010 г. на РС - С. са уважени изцяло предявените от И. М. И., действащ в качеството си на ЕТ „Метал-И. М." срещу К.А. и М.А., наследници на Т. Ц. А. частични искове, като е отхвърлил исковете спрямо ответника И. А., поради направен от него отказ от наследството на Т. А.. Предявените обратни искове са частично уважени от съда, като ответникът Общ. Б. С. е осъдена да заплати на К.А. и М.А., като наследници на Т. Ц. А. сумата 24 726,40 лева и искът е отхвърлен над тази сума до пълния предявен размер от 25000 лева, а обективно съединения с него иск на основание чл. 86 от ЗЗД за заплащане на законна лихва за периода от 09.10.2007 г. до 17.06.2010 г. е уважен за сумата от 7389,94 лева.

К.А., М.А. и Общ. Б. С. са подали въззивни жалби пред Окръжен съд - С. против горепосоченото решение само в частта му, с която съдът се е произнесъл по предявения обратен иск. Окръжен съд - С. получил делото на 25.07.2013 г., образувал е гр.д. №598/2013 г. по описа на същия съд и с разпореждане от 26.07.2013 г. насрочил о.с.з. за 06.11.2013г. Съдебното заседание на 06.11.2013 г. е отложено, поради нередовното призоваване на ответника ЕТ „Метал-Ив. М.", а в следващото о.с.з. на 18.12.2013 г. съдът е дал ход на делото по същество и обявил, че ще се произнесе с решение. С Решение №27/17.01.2014 г. по гр.д. №598/2013 г. Окръжен съд - С. е обезсилил Решение №125/22.04 2013г. по гр.д. №613/2010 г. на РС - С. в обжалваната му част, като постановено по обратен иск на ответниците срещу Общ. Б. С., който е недопустим, поради липса на правен интерес и е прекратил производството по делото.

На 07.03.2014г. К.А. и М.А. са подали кас.жалба против Решение №27/17.01.2014г. по гр.д. №598/2013 г. на Окр. съд - С.. След администрирането на касационната жалба, тя е изпратена на ВКС на 16.06.2014 г. С разпореждане на Председателя на ВКС, ТК, II отделение от 19.06.2014 г. касационната жалба е върната на въззивния съд, тъй като при

администрирането ѝ не са извършени всички необходими процесуални действия. С разпореждане от 23.06.2014 г. Окр. съд - С. в изпълнение на указанията на касационния съд, оставил касационната жалба без движение и указал на жалбоподателите да представят съдебни актове в подкрепа на твърденията за наличие на основание за допускане на касационно обжалване по чл. 280, ал. 1, т. 2 от ГПК и пълномощно от жалбоподателя М.А.. С разпореждане от 25.09.2014 г. е съдът върнал касационната жалба, подадена от К.А. и М.А. на осн. чл. 286, ал. 1, т. 2 от ГПК, тъй като допуснатите в нея нередности не са отстранени в срок. Разпореждането от 25.09.2014 г. не е обжалвано от страните и е влязло в сила на 10.12.2014г.

При така установеното, настоящият въззивен състав съобразява, че преценката за наличие на нарушение на правото на разглеждане и решаване на дело в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от КЗПЧОС, а от там и за обезщетение на причинените от това вреди, се извършва по критериите, определени в чл. 26, ал. 2 ЗОДОВ: обща продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност /броят на страните по делото, броят на обективно съединените искове в общо производство, наличието на международен елемент, сложност на засегнатите правни въпроси, необходимостта от ползване на специални знания и назначаване на съдебни експертизи, обем на доказателствата и пр./, поведението на страните и на техните процесуални или законни представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора. Относно въпроса за обвързващата сила на заключителното мнение в констативния протокол на Инспектората към ВСС, то според установената практика констатациите в протокола по чл. 60г ЗСВ не обвързват съда, вкл. и съдът не е обвързан, като минимален размер, от предложеното от страна на държавата (чрез министъра на правосъдието или оправомощеното от него лице) обезщетение в рамките на административното производство по гл. III-"а" от ЗСВ (Решение № 272 от 27.01.2020 г. на ВКС по гр. д. № 924/2019 г., IV г. о., ГК, Решение № 42/01.07.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1914/2018 г., III г. о., Определение № 601 от 15.10.2020 г. на ВКС по гр. д. № 1548/2020 г., IV г. о., ГК и др.).

При преценката за разумността на срока, настоящият въззивен състав приема, че производството по гр.д. №598/2013 г. пред Окръжен съд - С. е продължило от 25.07.2013 г. и разглеждането на делото е приключено от съда в о.с.з. на 18.12.2013 г., а решението по делото е обявено на 17.01.2014 г., поради което процесуалният срок по чл. 235, ал. 5 ГПК е спазен. При разглеждането на възз. производство по гр.д. №598/2013 г. пред Окр. съд – С. са проведени две о.с.з., като цялата продължителност на въззивното производство е свързана относно процесуалния ред за разглеждане на обратния иск. С решение №27/17.01.2014 г. по гр.д. №598/2013 г. Окр. съд - С. е обезсилил първоинстанционното решение по делото в тази част, като постановено по недопустим обратен иск. Правомощието на възз. съд да следи служебно за допустимостта на производството освен задължение е и негово суверенно право, поради което отмяната с определение №467/19.10.2010 г. по ч.гр.д. №918/2010 г. на

Окр. съд - С. на определението от 14.07.2010 г. на първоинстанционния съд, с което е било оставено без уважение искането за привличане на ТЛП и за съвместно разглеждане на обратния иск срещу него, респ. обезсилването на първоинстанционното решение не е достатъчно, за да се считат за надвишаващи разумния срок за разглеждане на делото. За Окр. съд - С. като въззивен съд по гр. д. №598/2013г. възможността да направи преценка за допустимостта на решение №125/22.04 2013г. по гр.д. №613/2010 г. на РС- С., е възможна едва с решението по същество по чл. 235 от ГПК, както изисква чл. 269 от ГПК. По идентични съображения не е налице нарушение на разумния срок времето за администрирането на касационната жалба, оставянето ѝ без движение и връщането на касационната жалба. Или въззивното производство и в двата случая е проведено в кратки срокове, и самостоятелно за Окр. съд - С. няма никакво основание за отговорност по реда на чл. 26 от ЗОДОВ, като не е налице нарушение на разумния срок и при двете дела, които са били предмет на разглеждане от тази съдебна инстанция. Ето защо исквете срещу Окръжен съд - С. за присъждане на неимуществени вреди в размер на по 1000 лв. следва да бъдат отхвърлени изцяло.

По отношение на ответника РС - С., последният е разглеждал въпросното дело от 12.07.2010 г. до 23.07.2013 г. като за това време са проведени пет о.с.з. До приключване на разглеждането му по същество в съдебното заседание на 26.01.2012 г. съдът не е допуснал съществени забавяния на производството. Независимо, че по делото са проведени пет о.с.з., те не са насрочвани през големи интервали от време, а отлагането им е извършвано по обективни причини с изключение на заседанието от 15.12.2011 г., което е отложено без да са налице процесуалните предпоставки за това. Основната причина за продължителността на първоинстанционното производство е в неспазването на процесуалния срок по чл. 235, ал. 5 от ГПК за постановяване на решението по делото. Разглеждането на делото е приключено от съда в о.с.з. на 26.01.2012 г., а решението по делото е постановено на 22.04.2013 г. Все пак обаче, гражданско дело с такава обща продължителност, каквито и обяснения да има за забавата, не може да е "проведено с дължимата грижа".

Предвид всички установени по делото и посочени по-горе обстоятелства, настоящият съдебен състав при определяне размера на обезщетението съобрази социално-икономическите условия и стандарта на живот в страната през периода на процесното увреждане; че самото осъждане на ответника РС - Самоков има основно репариращо действие – предвид моралния, а не имуществен характер на процесните вреди (доколкото те могат да се оценят в пари и да се овъзмездят с парично обезщетение, което да е достатъчно по размер и същевременно да не води до неоснователно обогатяване – в съответствие с общоприетия критерий за справедливост). Също и че разумният срок е надхвърлен с не повече от една година и три месеца, както и създаденият от съдебната практика ориентир по аналогични случаи /субективната преценка за справедливо определени суми за подобни, причинени в близък период вреди от деликт, следва да има за коректив формираната обща оценка да пропорционалност, защото справедливостта е елемент от правната реалност - например Решение № 30 от 7.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2125/2018 г., III г. о., ГК, който

съдебен акт е сравнителен ориентир, каквито са фактите по настоящото дело/.

При съвкупната преценка на всички тези обстоятелства, настоящият съдебен състав намира за справедливо обезщетение по см. на чл. 52 от ЗЗД, във вр. с чл. 2 б от ЗОДОВ и с § 1 от ПЗР на ЗОДОВ и критериите по ППВС № 4/23.12.1968 г., което би репарирало процесните неимуществени вреди, търпани от ищите, е сумата от по 2000 лв., в какъвто размер е и присъдената от РС сума и в който смисъл първоинстанционното решение следва да се потвърди.

Относно претенцията за сумата от по 1000 лв. - причинена имуществена вреда от направените разноски за заплатената държавна такса за разглеждане на обратния иск при решаване на гр.д.№613/10 г. на РС- гр.С.:

Наличието и размерът на имуществени вреди и тяхната пряка причинноследствена връзка със забавата по делото, подлежи на установяване от ищеца чрез пълно главно доказване. Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДТ, което следва и от чл. 73, ал. 3 от ГПК, когато се предявява обратен иск, по него на общо основание се дължи държавна такса, без значение дали искът ще бъде разгледан по същество или не. Ако не се разгледа, таксата остава в тежест на ищеца. Държавните такси, събирани от съдилищата се определят от издадената от МС Тарифа за държавните такси, събирани от съдилищата по ГПК общо по всички дела от определен вид на основата на установените в [чл. 3 ЗДТ](#) критерии, а не конкретно по всяко дело според извършените по същото всяко съдопроизводствено действие и то само ако то бъде извършено или необходимите именно по това дело материално-технически и административни услуги и не представляват цена, която гражданинът заплаща само ако получи услугата, която желае, т. е. съдебен акт уважаващ заявената претенция, респ. извършването на определен брой съдопроизводствени действия в определен срок /Определение № 126 от 15.03.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1193/2013 г., II г. о., ГК/. Следователно заплатените от ищите държавни такси от по 1000 лв. по предявените от тях обратни иски по гр.д. № 613/2010 г. на РС- С., не е в пряка причинноследствена връзка с продължителността на производството, по което се установи нарушение на [чл. 6, § 1 КЗПЧОС](#), доколкото конвенцията не обвързва осъществяването на това право с начина, по който се определят дължимите държавни такси, събирани от съдилищата, нито основанията за тяхното връщане, и при положение, че всяко водено производство води само по себе си до заплащане натакси и разноски от страна на участниците в него, дори и разглеждането му да е в най-краткия възможен срок. В заключение, исковите за присъждане на имуществени вреди в размер на по 1000 лв. следва да бъдат отхвърлени.

С оглед частичното съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта за уважаване на исковите за имущ. вреди срещу РС – С. и исковите за неим. вредисрещу СОС ведно със законната лихва, като вместо това исковите бъдат отхвърлени изцяло. В останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено. Въззивната жалба на Окръжен съд - С. е основателна, а тази на

РС- С. - частично.

По разноските

С оглед изхода на спора, решението на РС следва да се отмени и в частта за присъждане разноси на ишците по исковете срещу ответника Окръжен съд - С. в първата инстанция от по 100лв. - разноси за адвокатско възнаграждение, доколкото такива не им се дължат предвид неоснователността на исковете, както и в частта, с която на осн. чл. 78, ал. 6 ГПК Окръжен съд гр.С. е осъден да заплати по сметка на Пернишкия районен съд сумата от 10 лв.-държавна такса за производството.

Следва обжалваното решение да се отмени и в частта, с която са присъдени разноси на ишците по исковете срещу ответника РС – С. /претендираните и доказани от ишците разноси в първоинстанционното производство са в общ размер от по 300 лв. - заплатено за адвокатско възнаграждение/, а именно – за сумата от по 100 лв., съставляваща разликата между дължимите на основание чл.78, ал.1 от ГПК съобразно уважената част от исковете разноси в размер на по 200 лв. и присъдените с първоинстанционното решение от по 300 лв. разноси.

Ответниците РС – С. и Окръжен съд - С. не претендират и не доказват разноси пред РС (липсват и списъци по чл. 80 ГПК), поради което такива не им се дължат.

Жалбоподателят Окръжен съд - С. претендира ю.к възнаграждение пред въззивната инстанция /съгласно списък по чл. 80 ГПК/, което с оглед правната и фактическа сложност на делото и фактът, че въззивното дело е разгледано в рамките на едно съдебно заседание, съдът определя на 100 лв., съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37, ал.1 Закона за правната помощ, вр. чл.25, ал. 1 от НЗПП, които с оглед резултата от обжалването му се дължат от въззиваемите изцяло.

Жалбоподателят РС – С. не претендира разноси пред въззивната инстанция.

Цената на всеки от субективно предявените искове е под 5000 лв. и затова настоящото въззивно решение не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК във вр. с чл. 69, ал. 1, т. 1 ГПК.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 979/22.07.2020 г. по гр. д. № 00004/2020 г. по описа на Районен съд – Перник, в частта за осъждане на Окръжен съд- гр.С. да заплати на К. И. А., ЕГН:***** и М. Т. А., ЕГН:***** сумата от по 1000,00лв., представляваща

обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 28.09.2018г. до окончателното изплащане на сумата; в частта за осъждане на Районен съд- гр.С. да заплати на К. И. А., ЕГН:***** и М. Т. А., ЕГН:***** сумата от по 1000,00лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 28.09.2018г. до окончателното изплащане на сумата, както и в частта за осъждане на Окръжен съд- гр.С. да заплати на К. И. А., ЕГН:***** и М. Т. А., ЕГН:***** разноски за първоинстанционното производство в размер от по 100лв. и да заплати по сметка на Пернишкия районен съд сумата от 10 лв.-държавна такса, и в частта за осъждане на Районен съд- гр.С. да заплати на К. И. А., ЕГН:***** и М. Т. А., ЕГН:***** разноски за първоинстанционното производство – за разликата над сумата от по 200 лв. до присъдените от по 300 лв., и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от К. И. А., ЕГН:***** и М. Т. А., ЕГН:***** - и двамата с адрес: ***, срещу Районен съд- гр.С., с адрес: *** за заплащане на всеки от ищите, на осн.чл. 26 ЗОДОВ вр. с чл. 6 § 1 КЗПЧОС сумата от по 1000,00лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди от забавено правосъдие при разглеждане и решаване на гр.д.№613/2010г. по описа на РС- гр. С., изразяващи се в неправомерно заплатена държавна такса, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 28.09.2018г. до окончателното изплащане на сумата, като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от К. И. А., ЕГН:***** и М. Т. А., ЕГН:***** - и двамата с адрес: ***, срещу Окръжен съд- гр.С., с адрес: *** за заплащане на всеки от ищите, на осн.чл. 26 ЗОДОВ вр. с чл. 6 § 1 КЗПЧОС сумата от по 1000,00лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди в резултат на забавено правосъдие във връзка с въззивните производства по гр.д.№613/2010г. по описа на РС- гр.С., което е установено с Констативни протоколи от ***г. на Инспектората към ВСС, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 28.09.2018г. до окончателното изплащане на сумата, като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 979/22.07.2020 г. по гр. д. № 00004/2020 г. по описа на Районен съд – Перник в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА К. И. А., ЕГН:***** и М. Т. А., ЕГН:***** - и двамата с адрес: ***, да заплатят на Окръжен съд- гр.С., с адрес: *** сумата 100 лв. – ю.к възнаграждение по въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____